

نظامی کشور در آن زمان سازماندهی کرد که یکی از این گروه‌ها در حوزه شیمیایی، بیولوژیکی و هسته‌ای بود. رفیق دوست گزارشی را درباره فعالیت تمام گروه‌های تخصصی سازماندهی شده آماده کرد و برای گفت‌وگو درباره آن به این امید که امام خمینی (ره)، شروع کار را روی تسلیحات شیمیایی و هسته‌ای را بپذیرند، خدمت ایشان می‌رسد. بنیانگذار جمهوری اسلامی ایران به همراه فرزندش، سیداحمد خمینی، حضور رفیق دوست را می‌پذیرد. وی می‌گوید: هنگامی که حضرت امام (ره)، گزارش را خواندند، به گروه شیمیایی، بیولوژیکی و هسته‌ای به شدت واکنش نشان دادند و فرمودند: «این دیگر چیست؟» بلافاصله ایشان فتوا صادر کرد که تولید این دسته از تسلیحات مغایر با موازین اسلامی است. «مهم نیست که این تسلیحات در میدان جنگ استفاده شود یا شهرها. ما با آن مخالفیم. تولید چنین تسلیحاتی حرام است. شما تنها اجازه دارید تجهیزات حفاظتی تولید کنید». رفیق دوست یادآور می‌شود که حضرت امام (ره) با اشاره به برتری معنوی جمهوری اسلامی ایران مقابل دولت سکولار عراق پرسیدند، «اگر ما هم تسلیحات شیمیایی تولید کنیم، آن وقت چه فرقی میان ما و صدام وجود دارد؟» (تابناک، ۱۳۹۳) گرت پورتر در ادامه این موضوع در کتابش تحت عنوان بحران ساختگی: داستان ناگفته هراس از ایران هسته‌ای^۱ می‌نویسد: «دلیل اصلی عدم استفاده ایران از تسلیحات شیمیایی، ناتوانی این کشور در دستیابی به فرمول ترکیب مواد شیمیایی نبود، بلکه این بود که آیت‌الله خمینی براساس فقه اسلامی این تسلیحات را ممنوع کرده بود». (پورتر، ۱۳۹۳: ۹۱) در دوران بعد از آیت‌الله خمینی و در دوران زمامداری آیت‌الله خامنه‌ای نیز ایشان در این زمینه معتقدند:

«به اعتقاد ما، افزون بر سلاح هسته‌ای، دیگر انواع سلاح‌های کشتار جمعی، نظیر سلاح شیمیایی و سلاح میکروبی نیز تهدیدی جدی علیه بشریت تلقی می‌شوند. ملت ایران که خود قربانی کاربرد سلاح شیمیایی است، بیش از دیگر ملت‌ها خطر تولید و انباشت این گونه سلاح‌ها را حس می‌کند و آماده است همه امکانات خود را در مسیر مقابله با آن قرار دهد. ما کاربرد این سلاح‌ها را حرام و